

Vienas

VERA

Vera Vong Džudžu turėtų jaustis kaip niekada gerai. Išties, šiuo metu jos gyvenimas yra neįtikėtinai puikus, malonus ir smagus. Šiandien, kaip ir kasdien, ji atsibudo pusę penkių ir šoko iš lovos it koks kariuomenės generolas, skubantis pas būrį persigandusių naujokų, kuriuos būtina gerai aprėkti. Šiandien, kaip ir kasdien, Vera apsirengė taip, kad kiekvieną savo odos centimetrą pridengtų nuo saulės, ir išskubėjo per duris sparčiai ir ryžtingai prasieiti. Tačiau šiandien, skirtingai nei kitomis dienomis, iškart po pasivaikščiojimo ji neatvėrė savo arbatinės. Ne, juk šiandien – sekmadienis, mėgstamiausia Veros diena. Palindusi po lediniu, valią grūdinančiu dušu ir kukliai papusryčiavusi, Vera nudrožė į virtuvę ir ėmėsi darbo.

Valgiaraštį ji suplanavo taip kruopščiai ir skrupulingai, kad nebūtų padariusi gėdos net Ralfo Fyneso vaidinamam virtuvės šefui tame keistame filme „Meniu“, o dabar jai baisiai rūpėjo kuo greičiau pradėti, nes šio vakaro vaišėms turėjo būti patiektas molyje keptas viščiukas. Vera retai kada imdavosi ruošti šį patiekalą, nes, atvirai sakant, kepimas molyje jai atrodė lyg koks hipių užsiėmimas, bet šįvakar ji apsisprendė taip iškepti viščiuką žinodama, kad be galo nudžiugins mažąją Emą, o dėl Emos ji padarytų bet ką.

Ji išvelka per duris laukan maišą molio, kurį specialiai tam reikalui nusipirko sodo prekių centre, ir pradeda maišyti su vandeniu.

– Vaje, ką čia dabar iš pat ryto dirbi? – sušunka kažkas mandarinų kalba. Tas balsas baisiai ją erzina.

Vera pirma susiraukia, o tik tada teikiasi atsigręžti.

– Ne tavo reikalas, Vinifreda, – burbteli atsakydama.

– Ką?

– Sakau: „Ne tavo reikalas, Vinifreda“!

– Oi, nerėkauk iš pat ryto! – savo ruožtu paleidžia gerklę Vinifreda. – Žmonės gal dar miega...

Vera tik apmaudžiai įkvepia ir toliau maišo molį. Deja, per Vinifredos malonę ji kliūstelėjo per daug vandens. Sukandusi dantis išberia iš maišo dar šiek tiek molio.

– Tai su moliu terliojiesi, ar ne? – vėl klausia Vinifreda, ir, išėjusi iš kepyklėlės, pradeda energingai rąžytis. – Smagu, kad prsimanei veiklos, Vera. O tai jau buvau ėmusi dėl tavęs nerimauti.

Vera taip staigiai atsitiesia, kad net nugara traksteli.

– O ko tau dėl manęs nerimauti? Turiu daugybę draugų ir pažįstamų. Tai dėl tavęs reikėtų nerimauti!

– O? – kilsteli antakius Vinifreda. – Aš tai turiu dvynukus anūkėlius. Vos spėju suktis savo prancūziškoje kepyklėlėje, ji pasidarė be galo populiari...

– Kiniškoje kepyklėlėje, – burbteli Vera. Vinifredai paminėjus anūkėlius, jai skaudžiai nudiegia širdį. O blogiausia, kad, nepaisydami jokių gamtos dėsnių, tie du mažyliai išties neįtikėtinai mieli. Su tokia senele, pikta svarsto Vera, jie būtų turėję gimti su aštriomis iltimis ir dvišaku liežuvio, bet kur tau – abu yra tokio meilumo, kad nors į žurnalą mamytėms dėk. Gyvenimas kartais būna toks neteisingas!

– Aš neatsiginu klientų savo prancūziškoje kepyklėlėje, – toliau porina Vinifreda, – ir dar kasdien gaunu pamatyti savo mažylius.

O, kad žinotum, kaip jie mane myli! Anądien mažutė Freda jau net pasakė: „A, ma!“

– Jiems gi vos pora mėnesių, vargu ar kuris gali ką pasakyti, – šaltai atšauna jai Vera. – Gal tau tik pasivaideno, nes nukvakai nuo senatvės.

Tačiau, užuot pasipiktinusi, Vinifreda nusišaiipo.

– Ai, juk žinai, tie mažyliai turi tokius puikius genus! Jie tikri genijai! Neabejoju, kad ilgai netruks, kol juos užregistruos į MENSA.

Verei labai maga atrėžti, kad MENSA visai jau turėtų būti nuleidusi karteį, bet, pagalvojusi apie tuodu putlučius Vinifredos anūkėlius, ji tenorėtų juos myluoti, gnaibyti rausvus jų skruostukus ir čiulbėti, kokie jie nuostabūs ir nepakartojami. Velniai rautų, jeigu ji dabar neįstengs drėbtelėti ko nors bjauraus, tai beviltiškai prakiš niautynes su Vinifreda. Ai, bet koks skirtumas! Juk nuo pat pradžių buvo aišku, kad ji neturi jokių šansų. Tie nepakenčiamai mieli mažyliai yra lyg koziriniai Vinifredos tūzai!

– Na, – burbteli Vera, – prašau man atleisti, turiu daug darbo. Ruošiu sekmadienio vaišes savo šeimynai.

Tai tarusi, ji ima taip įnirtingai maišyti kibire molį su vandeniu, kad net į šonus tyška. Keli lipnios košės lašai tēkšteli ant šviesių Vinifredos kėlnių.

– Ai! – suklinka ta. – Žiūrėk, ko pridirbai! Žinok, čia gryna medvilnė. Martelė nupirko jas man iš tos prabangios organinių prekių krautuvės Sąjungos aikštėje. Kainavo tris šimtus dolerių!

– Šitos pižamos kelnės? Kokia europietiška nesąmonė!

– Čia ne pižamos, o laisvalaikio kelnės!

– O man atrodo – pižamos. Dievaž, turiu lygiai tokias pat iš *Costco*. Esi tikra, kad marti tau jas ne iš *Costco* parnešė?

Vinifreda tik piktai sušnarpščia.

– Mano Kelė yra gera mergaitė, ji man kaip duktė! Visaip mane lepina. Duok Dieve, jei tu kada įsitaisysi marčią, kad būtų bent perpus tokia meili, kaip mano Kelė.

– Kai įsitaisysiu marčią, norėjai pasakyti, – gudriai pataiso ją Vera.

– Ką?

– Matai, šiandienos vaišės ypatingos, – su šypsena priduria Vera.

Vinifreda kaipmat praryja jauką.

– Ir kodėl gi? – klausia ji.

– Nes valgysim naujuose Tilio namuose. Jis ten apsigyveno drauge su Selena.

Vinifredos antakiai pakyla taip, kad net dingsta po plaukais.

– O! Tai jie apsigyveno drauge? Tavo Tilis ir toji policininkė?

– Aha! – Vien apie tai pagalvojus, Verą apima toks pašėlęs džiaugsmas, kad net krūtinėje kunkuliuoja, ir ji nejučiom išsišiepia iki ausų. – O kai jau taip nutinka, pati žinai, kad ilgai netruks, kol jiedu susižadės.

– Hm, – krenkšteli Vinifreda. – Galbūt, bet juk žinai, koks šių dienų jaunimas: čia sumeta skudurus, čia, žiūrėk, jau skiriasi. Todėl aš tavo vietoj dar per daug nedžiūgaučiau, Vera.

Tai tarusi, Vinifreda nubrožia atgal į savo nelemtąją kepyklėlę, pakeliui burbėdama dėl nutaškytų brangių kelnių. Vera viliasi, kad tos dėmės neišsiplaus. Žiūrėdama į molį kibire, ji giliai atsidūsta. Pati supranta, kad elgiasi kvailai. Juk anaipol neturi dėl ko nerimauti. Tilis su Selena ką tik gražiai įsikūrė naujame būste ir neilgai trukus susižadės, paskui susituoks, o tada... susilauks dvynukų. Ne, iškart trynukų! Užsimerkusi Vera mato save, įsitaisiusią ant didžiulės minkštos sofos ir viena ranka apkabinusią Emą, o kita – tris rubilius kūdikėlius. Ji bando pritaikyti tokį

įsivaizdavimo metodą, kaip mokė tiktoke. Jau beveik užuodžia tą nuostabų pienuko kvapą...

Šis vakaras privalo būti puikus. Vera neabejoja žengianti į nuostabiai laimingą savo gyvenimo laikotarpį.

Naujasis Tilio ir Selenos būstas yra jaukus butukas per du aukštus Misijos rajone, vos už dešimties minučių mašina nuo Veros namų. Oliveris atvažiuoja antrą valandą su Džulija ir Ema jos paimiti. Visi išlipa iš mašinos, kad padėtų Vrai sunešti neįtikėtiną jos priruošto maisto kiekį, – net ir mažoji Ema. Apsikabinusi termosą su šalta vaškinių moliūgų gaiva, kuris vos ne tokio pat dydžio kaip ji, mažylė tipena keliuku, o Vrai į ją bežiūrint net širdį suspaudžia iš meilės.

– Vera, ar nemanot, kad priruošėt per daug valgių? – klausia Oliveris ir stenėdamas kelia į багаžinę kaupiną šaltkrepsį su baisybe užkandžių.

Džulija tik smagiai baksteli jam alkūne.

– Anaip tol! – pareiškia ji ir, pasisukusi į Verą, ryžtingai patikina: – Visai ne per daug, Vera!

– Užtektų dvidešimčiai žmonių, – neatlyždamas burba Oliveris.

– Jeigu kas liks, mielai pasiimsiu namo, – pažada Džulija. – Nustok aiškines, kad ji mažiau gamintų, Oli. Juk žinai, kad mudvi su Ema paskui beveik savaitę mintam Veros sekmadieninių vaišių likučiais!

– Na, taip, aš irgi, – pavarto akis Oliveris. – Tik norėjau pasakyti, kad nepersistengtumėt, Vera.

– Che, – vypteli Vera. – Galėsiu nepersistengti, kai jūs, jauni mēli, išmoksit patys savimi pasirūpinti. Tačiau jūs – kaip maži vaikai, ir man tenka žiūrėti, kad neliktumėt nevalgę.

Nuo tada, kai pernai išaiškino paslaptinę Maršalo žudiką, Vera liko labai artima visiems su ta byla susijusiems žmonėms: Maršalo dvyniui Oliveriui, buvusiai žmonai Džulijai ir dukrytei Emai. Dabar, prieš sėsdama į mašiną, ji pasirūpina kėdutėje prisegti Emą.

– Tu dar manęs nepabučiavai, – kaip visuomet labai rimtai primena jai Ema.

– Tai tu turėtum mane pabučiuoti, nes aš vyresnė.

Ema valandėlę pagalvoja, tada linkteli galvele ir pakšteli Vėrai į sausą suvytusį skruostą. Ši nusišypso ir savo ruožtu pabučiuoja mergytę. O paskui visą kelią iki Tilio ir Selenos namų abidvi laikosi už rankų.

Atvažiavus pas Tilį, reikia visus apglėbesčiuoti, o, pamatę į vidų nešamo maisto kalnus, visi ima aikčioti ir žiopčioti.

– Labas, Vera, – sveikinasi Selena.

Vėra kurį laiką niekaip negalėjo liautis mintyse vadinti ją pareigūne Grėj ir tik pamažu įprato vadinti Selena; bet dabar, kai jau ėmė svajoti, kad Selena taps jos marčia, jai užvis labiausiai norėtųsi, kad ši nustotų kreiptis į ją vardu ir vadintų mama. Tačiau Tiliš privertė motiną prisiekti jam Dzinlongo siela, kad nieku gyvu neprašys Selenos vadinti ją mama. Taigi jai ir toliau tenka taikstyti su tuo, kad būsimoji marti kreipiasi į ją vardu, tarsi Vėra būtų kokia svetima.

– Labas, sifu, – atsako Vėra ir entuziastingai čiumpa Seleną į glėbį. „Sifu“ reiškia „marti“; kai Vėra prieš kokį mėnesį ėmė Seleną taip vadinti, ši paklausė, ką tai reiškia, ir Tiliš lyg paklaikęs sustūgo, kad kiniškai tai reiškia „brangioji“.

Paskui visi sueina į vidų, ir Vėra patenkinta linkčioja pamąčiusi, kiek daiktų Tiliš su Selena per pastarąsias keletą dienų jau spėjo išpakuoti. Svetainėje belikusios vos pora dėžių, ant kurių pažymėta POLICIJOS BYLOS. O visa kita, regis, jau iškraustyta

ir sudėliota į vietas, nors čionai jiedu persikėlė mažiau nei prieš savaitę. Namai atrodo gyvenami ir visai jaukūs, vienur kitur net pastatyta vazoninių gėlių. Tilis su Selena išties puiki pora. Pamačiusi, kaip Tilis priklaupia, norėdamas pakalbinti Emą, būdamas jos akių lygyje, Vera visai sutirpsta iš laimės.

– Žinai, Emuk, neseniai knygyne ant kampo buvo išpardavimas, tai spėk, ką tau nupirkau? – sako mažylei Tilis.

Emą nedrąsiai žiūri į jį.

– Ta-da! – šūkteli Tilis ir ištraukia dvi spalvotas knygeles, o Emą droviai nusišypso. – Ar nori kartu paskaityti?

Emą linkteli. Abu įsitaisto ant sofos ir Tilis ima balsu skaityti. Vera paslapčiom dėbteli Selenos pusėn, vildamasi, kad būsimoji marti bus pastebėjusi šią meilumo sklidiną sceną, bet Selena taip įsitraukusi į pokalbį su Džulija ir Oliveriu, kad nieko nemato. Deja! Jeigu ji bent žvilgtelėtų į Tilį, iškart suprastų, koks puikus jis bus tėtis. Vera kosteli.

– Ar nesergat, Vera? – iškart atsisuka į ją Džulija.

Po akimirkos jau visi sunerimę žiūri į ją.

– Ne, nesergu, nėra ko čia rūpintis, – atšauna ji kiek išraudusi. Tada ima kraustyti atsivežtus valgius. Iškėlusi iš dėžės moliu aplipdytą viščiuką, eina su juo į užpakalinį kiemelį. Čia jau laukia iš anksto paruošta kepsninė, tad jai tereikia įkišti vidun sunkų savo nešulį ir užvožti dangtį. Po trijų valandų, kaip tik atėjus vakarienės metui, mėsa jau bus minkštutėlė ir pati kris nuo kaulų.

Likusią popietės dalį visi leidžia smagiai plepėdami ir žaisdami įvairius žaidimus. Ketvirtą valandą atkeliauja Rikis su jaunėliu broliuku Adžiu ir Sana, nešini pačių keptomis samosomis ir mėtų čatniu. Nedideliame butuke pasidaro taip ankšta, kad visi pabyra laukan, į kiemelį. Rikis ir Sana taip pat buvo Veros įtariamieji Maršalo byloje, o dabar ji labai džiaugiasi, kad nė vienas iš jų nepasirodė esąs žudikas. Visi smagiai sau plepa, juokiasi ir užkandžiauja,

o kai jau iškepa viščiukas, jaučiasi ganėtinai prisikimšę ir nebeneri valgyti. Vera su Adžiu ir Ema smagiai nudaužo sudžiūvusį molį, ir visi džiaugsmingai šūkauja, kai jis pagaliau perskyla ir nubyra. Tada Vera nuvynioja kelis sluoksnius aliuminio folijos ir lotoso lapų, visi pamato nuostabiai gardžiai iškeptą viščiuką ir, kad ir kiek visokių užkandėlių būtų spėję prisikimšti per visą popietę, nė vienas negali atsispirti neparagavęs. Šalia viščiuko dar galima skanauti troškintos kiaulės papilvės, kepto karpio su aštriu Sičuanu padažu ir gero pustuzinio kitokių patiekalų.

- O Dieve, kokia sultinga vištiena! – pilna burna aikčioja Sana.
- Mhm, tikrai verta buvo terliotis, – pritaria jai Selena.
- Neabejotinai, – linkčioja Oliveris.

Vera švytėdama žiūri į juos visus. Jos miela suneštinė šeimynėlė! Kartais pati netiki savo laime, kad sugebėjo sutelkti šį pulkelį nuostabių žmonių. O retsykais net pagalvoja, ar nebus jų visų susapnavusi ir gal kokią dieną atsibudusi susizgribs, kad vėl liko viena. Ta mintis jai tokia kraupi, kad visada net pasipurto, taip pagalvojusi, tarsi galėtų jos nusikratyti ir nuvyti šalin.

Gyvenimas puikus kaip niekada. Verą supa mylintys žmonės, o jos arbatinė nestokoja klientų. Ji tikrai turėtų būti patenkinta. Taip, ji visu tuo džiaugiasi. Tačiau jai pamažu darosi – baisu net pasakyti! – nuobodu.

Kartais senutei taip norisi kokios žmogžudystės, kurią galėtų išnarplioti. Nejau ji per daug nori?